

10 милиона) и т. н. Главното производство се състои отъ млѣчни и месни произведения. Годишно тя изнася масло, сирене, месо (беконъ), яйца и др. за 20 милиарда лева (цѣлиятъ нашъ износъ е около 3 милиарда лева). Отъ тоя износъ 60% отива въ Англия — датскитѣ яйца, масло и беконъ сж на особна почитъ въ Лондонъ.

Съ завладяването на Дания тоя вносъ въ Англия спира, и Лондонъ ще изпита на първо време твърде много затруднения въ своето продоволствие. Германия пъкъ ще улесни значително снабдяването на населението си съ месо и млѣчни продукти, отъ които има голѣма нужда. Но цвѣтущото скотовѣдство на Дания сжествува само благодарение на голѣмия вносъ на фуражни храни отвънъ (напримѣръ, ние изнасяме за тая далечна страна кюспе, което, за съжаление, нашитѣ скотовѣдци не използватъ). Ако вносътъ на фуражъ и храни за добитъка не може да се поддържа, както въ мирно време, скотовѣдството ще западне. Въпрѣки това, поне засега Германия получи голѣми изгоди. И важно е сжщо, че съ тия действия заплашената за продоволствието си Германия заплаши отъ своя страна Англия.

Дветѣ нападнати държавици иматъ и други предимства. Тѣ сж богати. Въ началото на войната тѣ успѣха да натрупатъ голѣми запаси отъ стоки, които сега мжчно могатъ да се пренасятъ. И тия голѣми запаси ще бждатъ използвани отъ воюващитѣ държави.

Англия и Германия знаятъ много добре военното и стопанското значение на тия малки държавици. Затова борбитѣ за тѣхното пълно завладяване продължаватъ съ голѣма упоритостъ и ожесточение.

